

Отже, можна сказати, що вибір стратегії ціноутворення відіграє важливу роль для туристичного підприємства. Цей вибір залежить від того, на яку послугу встановлюється ціна: нову чи популярну. Якщо підприємство обере правильну стратегію ціноутворення то це дозволить йому отримати максимальний прибуток, підвищити імідж та рівень конкурентоспроможності.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Агафонова Л.Г., Агафонова О.Є. Туризм, готельний та ресторанный бізнес: ціноутворення, конкуренція, державне регулювання. Київ: Знання України, 2007. 256 с.
2. Литвиненко Я.В. Сучасна політика ціноутворення: Навчальний посібник. Київ: МАУП, 2001. 152 с.
3. Мальська М.П., Худо В.В., Цибух В.І. Основи туристичного бізнесу: Навчальний посібник. Київ: Центр навчальної літератури, 2004. 272 с.
4. Правик Ю.М. Маркетинг туризму: підручник. Київ: Знання, 2008. 303 с.
5. Цибух В.П. «Туризм в Україні» // «Економіст», №6 2000 р. С.34-35.
6. Шарапова А.О. Ціноутворення у туризмі: Конспект лекцій. Київ, 2007.

Мокра А.

Наук. керівник – доц. Литвин Л.М.

ОСОБЛИВОСТІ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ НА СУЧАСНОМ ЕТАПІ

У вирішенні завдань виходу країни з кризи, забезпечення динамічно стійкого розвитку економіки країни, головна роль належить інноваціям, інноваційній діяльності, здатним забезпечити безперервне оновлення технічної і технологічної бази виробництва, освоєння і випуск нової конкурентоздатної продукції, ефективне проникнення на світові ринки товарів і послуг. Це вимагає реформування всіх сфер суспільного життя, і, перш за все, економіки [4, 7].

Актуальність дослідження у області інноваційної економіки визначається тим, що в цей час інновації визнаються ключовим чинником економічного зростання [6].

Інноваційна економіка - тип економіки, заснованої на потоці інновацій, на постійному технологічному вдосконаленні, на виробництві та експорті високотехнологічної продукції з дуже високою додатковою вартістю і самих технологій. Передбачається, що при цьому в основному прибуток створює інтелект новаторів і вчених, інформаційна сфера, а не матеріальне виробництво (індустріальна економіка) і не концентрація фінансів (капіталу).

Інноваційну економіку в більшості випадків трактують як таку, яка заснована на знаннях та інформаційних технологіях. При цьому, передбачається, що головний ефект її полягає не просто у випуску високотехнологічної продукції, а в її продуктивному використанні в усіх сферах і галузях, рівні впливу на економіку та суспільство.

Формування інноваційної економіки потребує «вироблення» нової ідеології, яка орієнтується на нововведення і пронизує все суспільство. Наукові результати, конструкторські розробки, технологічні та інституціональні нововведення стають сьогодні головною рушійною силою як економічного прогресу, так і соціального розвитку провідних країн світу.

Вживаність інноваційної економіки як нової економіки є неможливим, так як «науково» термін «нова економіка» ще не відбувся. Це підтверджено тим, що вона «характеризується економістами опосередковано, через сукупність таких понять, як інформаційна економіка, економіка знань, постіндустріальна економіка, інноваційна економіка, мережева економіка, віртуальна економіка».

В сучасній науці склались дві традиції застосування категоріального апарату при дослідженні проблем інноваційної економіки. Ці традиції відображають два головні напрями дослідження інноваційної економіки – переважно прикладний і теоретичний, які розвиваються дещо відокремлено один від одного, проте, проблематика інноваційної економіки вимагає поєднання обох підходів з використанням переваг кожного з них [1, 5].

Зовнішнім проявом інноваційної економіки виступають збільшення витрат держави, підприємств, домашніх господарств на накопичення людського капіталу, вкладень у науково-дослідницькі та дослідно-конструкторські розробки. Але, ці формальні ознаки стають реальністю лише тоді, коли мають місце і реалізуються вихідні умови розвитку інноваційної

економіки. До них відносяться: інституційні; структурні; конкуренція за нову техніку і технології, за якість продукції; ресурсні; мотивуючі [1].

Оскільки, складовими елементами інноваційної економіки є людський (капітал здоров'я, трудовий капітал, інтелектуальний капітал, культурно-моральний капітал), природний (ресурсний) та відтворювальний капітали, то в зв'язку з цими елементами можна виділити наступні критерії інноваційної економіки, а саме:

- рівень інноваційної складової продуктивних сил;
- ступінь духовної інтелектуалізації соціально-виробничих відносин;
- рівень інноваційної інфраструктури економіки та її сегменти;
- рівень технологічного укладу інноваційної економіки;
- рівень професіоналізації кадрового складу;
- спрямованість на вирішення ресурсних і екологічних проблем [2].

Сьогодні економісти вважають, що, в першу чергу, стимулом економічного зростання в сучасній економіці, заснованої на знаннях, є не капітал накопичення, а інноваційний потенціал. Основою економічного зростання є оптимізація використання факторів, і мірилом успіху є те, наскільки добре коефіцієнт використання оптимізований.

Для розвитку інноваційної економіки і стимулювання процесу формування нових ринків необхідно створювати особливу інноваційну інфраструктуру та інститути підтримки інноваційного процесу [3].

В основі інноваційного шляху розвитку інноваційної економіки лежить цілеспрямований процес пошуку, підготовка свідомості, реалізації і комерціалізації науково-технічних нововведень, які дозволяють підвищити ефективність суспільного виробництва, покращити життєдіяльність суспільства та особистості, включаючи високий ступінь захищеності індивіда.

Суспільство повинно усвідомити, що основою успішного розвитку (як економічного, так і соціально-економічного) є постійне інноваційне оновлення. Основою такого оновлення є інноваційна спрямованість в усіх сферах діяльності суб'єктів господарювання.

Створивши умови для розвитку в країні інноваційної економіки, можна забезпечити її конкурентоспроможність серед інших країн світу і економічний суверенітет та незалежність. Тільки інноваційна економіка забезпечить успіх країни, створить умови для реалізації інтересів громадян, забезпечить майбутнє країни [4, 7].

Отже, в цей час інновації визнаються ключовим чинником економічного зростання. Формування інноваційної економіки потребує «вироблення» нової ідеології, яка орієнтується на нововведення і пронизує все суспільство. Людство повинно усвідомити, що основою успішного розвитку (як економічного, так і соціально-економічного) є постійне інноваційне оновлення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Головінов О. М. Інноваційна активність і інноваційні процеси в національній економіці. Економіка та держава. 2013. № 6. С. 4-8.
2. Економічна енциклопедія: у 3-х томах/ редкол.: С. В. Мочерний (відп. ред.) та ін. Київ: Видавничий центр «Академія», 2000. Т. 1. 864 с.
3. Иванов Н. Социальный контекст инновационного развития. Мировая экономика и международные отношения. 2013. № 5. С. 17-30.
4. Концепція розвитку наукової сфери України. Економіст. 2006. № 10. С. 20.
5. Корсак К. Від традиційних моделей організації економіки – до інноваційної. Персонал (Журнал інтелектуальної еліти). 2010. № 2. С.12-17.
6. Набатова О. О. Джерела і особливості інституціоналізації соціальних інновацій у трансформаційній економіці. Вісник Донецького національного університету економіки і торгівлі ім. М. Туган-Барановського. Серія: Економічні науки. 2011. № 3 (51). С. 234-240.
7. Федуллова Л.І. Інноваційна економіка: підручник для студентів ВНЗ. Київ: Либідь, 2006. 480с.